

РЕШЕНИЕ

№ 5254

гр. София, 08.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **1268** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Л. А. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. М. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, срещу извършената по заявление – декларация вх № 1602882/08.12.2021 г. регистрация в Дирекция Бюро по труда С., считано от 30.12.2021 г., респ. отказа на директора на Дирекция Бюро по труда – С. да извърши регистрацията, считано от 08.12.2021 г. – датата на подаване на заявлението.

В жалбата се излагат доводи относно незаконосъобразността на индивидуалния административен акт – регистрацията в Дирекция „Бюро по труда“ – С.. Жалбоподателката се позовава на разпоредбите на Закона за насърчаване на заетостта (ЗНЗ) и правилника по приложението му (ППЗНЗ), като твърди, че датата на регистрацията ѝ като безработно лице следва да се счита датата на подаване на заявлението ѝ (08.12.2021 г.), доколкото същата е отстранила незабавно допуснатите нередовности в него, а не по-късната дата (30.12.2021 г.), от която административният орган ѝ е издал регистрационната карта. Сочи, че нито в ЗНЗ, нито в ППЗНЗ е регламентирана процедурата по уведомяване на безработното лице за непълнота в подаденото по електронен път заявление декларация, поради което следва да се приложат общите разпоредби на АПК.

Оспорва твърденията на административния орган, според които в действащата „Технология за работа в ДБТ“, издадена от изпълнителния директор на Агенция по заетостта, няма изискване за извършване на служебна проверка на документа за

самоличност на заявителя от длъжностното лице по регистрацията. Твърди, че в разпоредбата на чл. 15 ал. 9 ППЗНЗ е регламентиран служебен обмен на информация по отношение на регистрираните в ДБТ лица с редица държавни ведомости, в т. ч. Главна дирекция „Гражданска регистрация и административно обслужване“ към Министерство на регионалното развитие и благоустройство.

Посочва, че не е приложена разпоредбата на чл. 36 ал. 6 АПК, предвиждаща органът, водещ производството, по своя инициатива да изисква от съответните административни органи да издадат и изпратят удостоверения, да изпратят документи или информация от значение за производството.

Аргументира момента на регистрацията на безработно лице в специализираната информационна система на Агенция по заетостта с описанието на услугата „Приемане на заявления и регистрация на търсещи работа лица“ на страницата на Държавна агенция Електронно управление.

Позовава се и на разпоредбата на чл. 25 ал. 1 АПК, която урежда, че датата на производството е датата на постъпване на искането в компетентния административен орган, от което следва, че жалбоподателката е спазила срока по чл. 54а ал. 4 т. 2 КСО и следвало да бъде регистрирана, считано от 08.12.2021 г.

Претендира направените по делото разноски.

В съдебното заседание жалбоподателката – редовно призована, не се явява, представлява се адв. В.. Същата поддържа жалбата и претендира разноски на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът Директорът на Дирекция „Бюро по труда“ – С. – редовно призован, представлява се от юрк. Б., която моли жалбата да бъде отхвърлена като напълно неоснователна, недоказана и необоснована. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Софийска градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по същество на спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-и състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

В Дирекция „Бюро по труда“ чрез Системата за сигурно електронно връчване /ССЕВ/ е постъпило подадено от Л. А. Х. заявление с рег. № 1602882/08.12.2021 г. за регистрация (с дата на подаване 08.12.2021 г., дата на връчване 09.12.2021 г.). След преглед на приложеното заявление за регистрация е установено, че в полето „валидност на документ за самоличност“ е посочена дата 09.06.2021 г., т.е. на документ с изтекла валидност, липсват и предоставени данни за контакт от лицето в поле „телефон“ и „e-mail“. Чрез ССЕВ е изпратено съобщение от страна на Дирекция „Бюро по труда“ до г-жа Х. с указание заявлението да бъде попълнено коректно. Изпратеното съобщение е отворено от заявителката на 30.12.2021 г., като на същата дата лицето е посетило лично Дирекция „Бюро по труда“, при което се регистрирала на място.

Срещу регистрацията на безработно лице е подадена Жалба с рег. № 10-01-07-18/24.01.2022 г. от Л. Х., в която е възразено срещу датата, от която административния орган е счел, че лицето е регистрирано като безработно.

С писмо с рег. № 10-01-07-18#1/28.01.2022 г. на Директора на Дирекция „Регионална служба по заетостта“ – [населено място] жалбоподателката е информирана, че регистрацията на безработно лице не представлява индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и искането ѝ не може да бъде квалифицирано като жалба срещу ИАА. Административният орган подробно се е аргументирал с приложимата нормативна уредба в хипотезата на регистрацията на безработно лице в Дирекция „Бюро по труда“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорения акт. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149 ал. 1 АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона.

Вписването на лицето в Дирекция „Бюро по труда“ като безработно лице, представлява изразено с действие властническо волеизявление на административен орган, въз основа на което за регистрираното лице се поражда права и възникват задължения. Затова по своето естество регистрацията в Дирекция „Бюро по труда“ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК. Компетентният орган да осъществи регистрацията в Дирекция „Бюро по труда“ е директорът на съответната Дирекция „Бюро по труда“, като извършената регистрацията се удостоверява със служебна бележка по чл. 15, ал. 8 ППЗНЗ, подписана от същия.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Не се констатират отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

При издаването на решението са спазени материалноправните разпоредби и същото е съобразено с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 ППЗНЗ фактическият състав на регистрацията на заявителя като безработно лице в Дирекция „Бюро по труда“ се извършва въз основа на заявление-декларация по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, и след представяне на: 1. документ за самоличност или документ за пребиваване; 2. документи за придобито образование и/или квалификация; 3. решение на Териториалната експертна лекарска комисия/Националната експертна лекарска комисия – за лицата с трайно намалена работоспособност; 4. писмена декларация за удостоверяване на други обстоятелства и/или други документи в случаите, когато са необходими и данните не могат да бъдат получени по служебен път.

Министерският съвет в изпълнение на своята подзаконова нормотворческа компетентност да издава постановления, с които приема правилници по приложението на закон, е регламентирал изрично в посочената разпоредба, че регистрацията на безработно лице се извършва след надлежно представяне на изчерпателно изброените документи. Тоест органът на изпълнителната власт поставя началната дата на регистрацията към момента на удостоверяване на съответните обстоятелства чрез представяне на необходимите документи, сред които и валиден документ за самоличност или документ за пребиваване.

Съдът намира за неоснователно и възражението на жалбоподателката, че длъжностното лице по регистрацията следва да извършва служебна проверка на документа за самоличност на заявителя. Разпоредбата, на която се позовава

жалбоподателката – чл. 15 ал. 9 ППЗНЗ, не е приложима в настоящия случай, защото касае служебен обмен на информация на вече регистрираните в дирекция „Бюро по труда“ лица.

Позоваването на жалбоподателката на неспазването на разпоредбата на чл. 36 ал. 6 АПК също не е основателно, доколкото правната норма е обща, а в специалния закон и правилника му по прилагане са предвидени специални такива, които възлагат в тежест на заявителя представянето на определени документи, удостоверяващи необходимата информация.

Съдът не приема за относимо към настоящия казус и неговото разрешаване твърдяното несъобразяване с разпоредбата на чл. 25, ал. 1 АПК, регламентираща, че датата на производството е датата на постъпване на искането в компетентния административен орган. Тази разпоредба касае момента, от който за административния орган започва да тече срока, в който следва да се произнесе по направеното искане, а не датата, от която следва да се счита за издаден бъдещият административен акт.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на сторените по делото разноски, поради което и на основание чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 100,00 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. М. В., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, срещу извършената по заявление – декларация вх № 1602882/08.12.2021 г. регистрация в Дирекция Бюро по труда С., считано от 30.12.2021 г., респ. отказа на директора на Дирекция Бюро по труда – С. да извърши регистрацията, считано от 08.12.2021 г. – датата на подаване на заявлението.

ОСЪЖДА Л. А. Х., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, да заплати на Дирекция „Бюро по труда“ – С. сумата от 100,00 лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

Препис от съдебния акт да се връчи на страните в процеса на основание чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: